

Titlu: Îmi place Smiley

Autor: Luiza Vasiliu

Locul publicării: Decât o Revistă

Data publicării: 01.11.2012

Sunt o bestie muzicală. Am văzut Dylan, Stones și Cohen înainte să vină în România, am stat 12 ore nemișcată în cel mai cumplit soare al Belgiei doar ca să fiu în primul rând la The Black Keys și Foo Fighters, aleg orașele în funcție de cine și când cântă acolo (Parisul pentru The National, Londra pentru Jack White și The Kills), am ținut-o de mână pe Patti Smith la un concert de-al ei cu Philip Glass, am răscolit Craigslist-ul trei zile la rând ca să mai prind bilete la Beirut într-un parc din Brooklyn, am leșinat de plăcere la Blur, Sigur Rós, TV on the Radio, Avishai Cohen, Kronos Quartet, aș asculta „In C” a lui Terry Riley până la epuizare, trimit lunar scrisori de amor către jazzmanii mei preferați pe jazz.ro, cred că Mingus e mai tare decât Coleman, mă duc primăverile la Festivalul de Blues de la Sighișoara și verile la Green Jazz și Gărâna, îl aștept pe Tom Waits ca pe Dumnezeu și cred că-n altă viață am fost o groupie (mai precis, șefa groupie-lor de la Led Zep).

Spre oroarea multora, îmi place Smiley.

Nu dintotdeauna, ci de când a început *Vocea României*, care mi se pare și-acum, la al doilea sezon, cel mai onorabil show de entertainment de la noi. Pe Smiley îl știam din reclamele de la Cosmote și, din când în când, de la radiatorile din taxi. A, și de la „gura mea e prea ocupată cu gura ta”, ceea ce nu era neapărat un lucru bun. Smiley era pentru mine și pentru majoritatea prietenilor mei starul pop tipic, o suprafață netedă și glossy care n-are nimic de spus, un produs al industriei muzicale care nu intra în aria mea de acoperire.

Am continuat totuși să mă uit la *Vocea* pentru că, printre altele, mă apucam să cânt în același timp cu concurenții. Nu s-a plâns nimeni, dar am o bănuială că mi-am înnebunit vecinii tot sezonul I.

Încet-încet, de la o emisiune la alta, a început să mi se pară că Smiley nu era chiar atât de insipid pe cât îl credeam. Reacțiile lui extrem de genuine, privirea blândă, entuziasmele sincere, zâmbetele largi, lipsa aerelor m-au făcut curioasă. La un moment dat am căutat pe YouTube piese de-ale lui și-am dat peste *Plouă*, o dulce baladă alifantisiană, la care m-am blocat într-un asemenea hal, încât am învățat-o pe de rost, inclusiv fluieratul de la început (deși îmi vine mereu să repar rima „Nu ne afectează/La noi în casă-i vară” cu „La noi în casă-i varză”). *Get U Busy* e funky și are ceva din *Ghostbusters*, aș putea dansa pe ea o seară întreagă, *Toygun* e de-o tristețe domoală și *noir* („I shot myself so bad and now I'm dead”), *Piesa care nu se aude niciodată la radio* are versuri autoreferențiale și ironice („Nu s-aude-o păcănea, n-are beat-ul de manea/ N-are nici o riturnelă sau măcar un „la la la”) și o veselie sănătoasă.

Îmi plăcea și vocea lui Smiley, seamăna un pic cu a lui Jamie Cullum, cu răgușeala ei adormită și insinuările ei de „știi cum ar fi dacă am sta noi doi pe-un stadion pustiu după miezul nopții, ne-am ține de mână și ne-am uita la stele”. Mă simțeam ca și cum m-aș fi strecurat la miezul nopții afară din cazarmă și m-aș fi dus să văd ce muzică se cântă la barul din orașelul unde-a campat batalionul nostru.

Și pentru că nimic nu mă amuză mai mult decât să fac exact lucrul la care ceilalți se-așeaptă cel mai puțin, am hotărât să scriu despre Smiley. Era și-o scuză bună ca să-l văd de aproape. Smiley e Starul Pop, are 700.000 de fani pe Facebook, e pe toate panourile din oraș și la toate radiourile (mai puțin ăla pe care-l ascult eu), așa că de ce n-ar vrea un jurnalist să iasă din zona lui de confort – a mea e populată cu scriitori, regizori, actori, cultură „înaltă” – și să intre într-o lume pe care n-o cunoaște deloc?

Îl bănuiam pe Smiley de o autenticitate rară într-o industrie pop contrafăcută și înseriată, îl suspectam de sinceritate și profesionalism și voiam să văd dacă, dincolo de imaginea construită de tabloide mai era ceva. O vară întreagă mi-am luat de la unii dintre prietenii și cunoscuții mei toate mișturile posibile. Ba că scriu la comandă, ba că am aflat că s-a despărțit de Laura Cosoi și vreau să mă bag pe fir, ba că Smiley e ca Fuego, ba că „transmite-i din partea mea să se apuce de cântat muzică adevărată”, ba că „nu te iubesc mai puțin dacă îți place de Smiley, dar totuși”. Le-am încasat pe toate cu stoicism și m-am decis că asta o să fie bătălia mea personală și modul meu de-a mă vindeca de fanatisme, elitisme și alte talente închipuite care-ți dau impresia că ești mai bun decât ceilalți.

În plus, aveam de gând să-i cânt.

Prin clasa I, mama m-a dus la audiții la corul Angeli al Studioului de radio Iași. Angeli era un cor faimos, avea turnee prin Europa, concerte de Crăciun la Filarmonică, doar că trebuia să mergi la repetiții și sâmbăta, și duminica și, în general, să muncești mult. Deși m-au acceptat (vocea a doua), am refuzat să mă duc, așa cum i-am anunțat pe ai mei după primele ședințe că renunț la balet, pian, chitară.

N-am disciplină, mă sperie constanța, repetiția, asiduitatea și din cauza asta am trecut probabil pe lângă niște cariere internaționale de mare excepție. La cântat însă n-am renunțat niciodată, prin casă, pe la karaoke, prin redacție. Și dacă tot urma să scriu despre Smiley, trebuia să-i cânt. Ca să aflu de la el, nu de la oamenii care mă știu deja de-o sută de ani, dacă pot, că să primesc verdictul de la unul dintre jurații *Vocii*. Asta fac și sutele de oameni care vin la preselecții, așteaptă o confirmare, vor să audă că se pricep. Îmi era teribil de frică, îmi și imaginam cum o să

mă fac de râs, dar eram hotărâtă să-i cânt. Până la urmă, cam asta se întâmplă în viață, afli ce știi și ce nu știi să faci, aduni confirmări, o dai în bară, testezi, te pui la încercare.

Eu și Smiley avem trei lucruri în comun: Pink Floyd, frații Coen și Laura Cosoi. Dacă de Floyd și Coen așflam din interviuri, cu Laura era mai complicat: mama ei a fost profesoara mea de gimnastică la Clubul elevilor și copiilor din Iași și ea m-a învățat, când eram în primară, să fac roata și podul din picioare. Roata mai pot și-acum, dar podul nu l-am mai încercat de mult.

În septembrie, i-am scris lui Smiley un SMS: „Sunt jurnalistă, vreau să scriu un text despre dvs pentru *Decât o Revistă*” și mi-a răspuns într-un minut „Cum să nu?!”. Peste câteva zile, îl ascultam pe Andrei Marga la Radio Cultural vorbind despre Iisus, Badea Cârțan și ICR-ul pe care tocmai îl preluase, și alergam prin casă, gândindu-mă cu ce naiba aș putea să mă îmbrac ca să fac o primă impresie OK la filmările pentru noul lui clip. Un tricou alb cu niște desene de Alina Filipoiu (un cal, un tractor, niște păsări, un Proust-femeie), o pereche de blugi, un sacou negru de in și niște balerini; mi se părea că trebuie să fiu cool fără prea mult efort, să n-atrag atenția, dar să știe lumea că sunt acolo.

M-am urcat în taxi cu inima bătându-mi cam tare, îmi tot aranjam părul și, nu știu cum, asta l-a făcut pe taximetrist să mă invite la o plimbare, să-mi spună că a mai dus la aceeași adresă din Bucureștii Noi o domnișoară foarte înaltă și foarte sexy, „probabil la vreun casting dintr-ăla deal vostru” și apoi să-mi povestească despre curvele din viața lui. Când am ajuns, și-a cerut că a sărit calul. Am zis că nu-i nimic, am coborât din mașină și am intrat în curte.

Filmările la cel mai nou clip al lui Smiley și Alex Velea, camarad de arme al lui Smiley, erau programate pentru ora 13.00, era 13.10 și nu vedeam pe nimeni. A, ba da, în stânga, în foișor, Smiley și niște tipi. Mă duc țintă la el și mă prezint:

- Luiza...

- Andrei.

Dăm mâna, am impresia că-mi stă bretonul îngrozitor, dar lui freza aia îi vine perfect, ca și cum ar avea un muson personal care bate mereu din spatele urechii stângi. Zâmbește, e relaxat și calm, geacă de piele neagră, tricou alb, blugi negri, teniși roșii, îmi spune că probabil o să mai dureze până încep filmările, pentru că „știi cum e, la noi lumea se-adună mai greu”. Mă așez pe bancă și încep să observ. Apar copiii care trebuie să facă figurație (pe unul îl cheamă Ghideon și toată curtea se umple de țipete sub 12 ani: „Ghideoane, vino aici, băi, băiatu din Bibilie!”), apare Luna, fetița blondă care o să țină globul de cristal din clip, apar dansatoarele, apar fotomodelele ireal de slabe și de înalte, podelele trebuie vopsite din nou și lăsate să se usuce, îmi iau o cafea, încă una și încă una, mă plimb pe platou și dau peste un cal verde în mărime naturală pe care-l pozez pentru că așa ceva nu se lasă nepozat, găsesc pe jos un șurub verde și-l bag în poșetă (îmi place să adun lucruri care nu folosesc la nimic).

Peste vreo patru ore, timp în care Smiley mai trecea să mă întrebe dacă sunt OK, dacă-mi trebuie ceva, dacă nu mă plictisesc, iar mie îmi era din ce în ce mai clar la ce e bun adjectivul „chipeș”, au început filmările. Piesa: *Cai verzi pe pereți*, regizor: Iulian, fratele lui Moga, platoul: o casă colorată cu o curte verde și mov, baloane, o piscină mică, personaje: Smiley și Alex Velea, Don Baxter, echipa de la Ha Ha Ha Production, copiii (care-l adora pe Smiley și tropăiau de nerăbdare dacă nu-l vedeau mai mult de zece minute), atmosfera generală: hlizeală maximă.

Piesa era o surpriză pentru fani, începuse deja să se facă teasing pentru ea pe Facebook („Pune-ți calul verde pe perete”) și urma să fie cântată în premieră a doua zi la Sibiu, la Media Music Awards (primele premii muzicale din România bazate pe difuzările artiștilor la radio, TV și pe net), unde Smiley a fost desemnat Best Male și Best Pop. Ramon, online manager-ul de la Ha Ha Ha, mi-a spus că ar vrea să proiecteze un cal verde pe Casa Poporului, dar că încă se gândesc cum să facă, iar mie ideea mi s-a părut atât de minunată, încât îmi și imaginam cum clădirea aia monstruoasă se topește cu un singur nechezat. (Clipul a fost lansat pe 24 octombrie și a făcut în primele 24 de ore aproape 300.000 de vizualizări pe YouTube.)

Cai verzi pe pereți are o poveste simpatică, pornește de la câteva acorduri de chitară cântate de Smiley și „la la la”-urile din refren ale lui Alex Velea, continuă cu Smiley și Alex scriind versurile separat, și dându-și seama apoi că au scris despre același lucru, și se termină cu „Visând la cai verzi pe pereți”

Am stat trei ore în picioare, rezemată de-un stâlp de pe platou, chicotind într-una, făcând poze cot la cot cu părinții care-și filmau mini-vedetele, simțind că încep să intru în filmul lui Smiley. Filmările au mai durat câteva ore, dar eu trebuia să ajung la un concert de jazz cehesc, așa că am chemat un taxi, am spus „pa” atingându-l ușor pe Smiley pe brațul drept, ca atunci când le spui prietenilor tăi: „Bro, știu că mai ai treabă, da tre să plec, baftă!”. (Am învățat că se spune bro, nu frate, iar Ramon mi-a arătat cum se salută lovind pumnul unul de altul, stilul Coasta de vest.)

Am plecat de-acolo fredonând „Și-acum să vă cânt o piesă din la la la la la”, bucuroasă că intuițiile mi s-au confirmat, că Smiley e un tip la locul lui, că o să-mi facă plăcere să stau de vorbă cu el. Și chiar să-i cânt. În taxi, nici nu m-am urcat bine, că taximetristul mi-a spus: „Sunteți actriță, nu? V-am văzut la Capatos.” „La Capatos nu primesc fete cu ochelari”, i-am zis, și am terminat discuția.

Pe Smiley nu-l cheamă așa și-n buletin, în cazul în care se întreba cineva.

Andrei Tiberiu Maria s-a născut pe 27 iulie 1983 în Pitești, unde-a crescut la bloc, într-un apartament de două camere (asta până când a apărut fratele lui și familia s-a mutat), cu Pink Floyd, Alexandru Andrieș, Nicu Alifantis, Phoenix. Învăța bine, se apucase de chitară pe la 10 ani, când a nimerit într-o tabără cu elevi de la Liceul de muzică. Îi plăcea, firește, Michael Jackson, iar primul CD pe care și l-a cumpărat a fost Vangelis, *Voices*, album pe care-l mai are și acum pe iPhone. În liceu, și-a făcut o trupă cu niște vecini, Millenium 3, pentru că așa era moda pe-atunci, „Suntem vecini de bloc, trebuie să avem și noi o formație la scară”. Millenium 3 suna prost, dar nu conta, pentru că așa au ajuns să lucreze cu Ioan Gyuri Pascu: „Gyuri este senzațional, un munte de talent, am avut multe de învățat de la el”, mi-a spus Smiley cu o convingere care te face să cauți repede pe Trilulilu *Țara arde* și să te-amuzi la fel de mult ca prima dată când ai auzit-o, în 1994.

Când era într-a 12-a și luase o pauză ca să învețe pentru BAC și admitere, Smiley a fost chemat de CRBL, prietenul lui din copilărie, la o probă la Roton pentru un loc în trupa SIMPLU. Băieții din SIMPLU făceau show cu (break)dance-ul, dar le lipsea o voce ca să convingă radiourile să le difuzeze piesele. Vocea urma să fie Smiley. De fapt Andrei, pentru că de-abia în timpul repetițiilor cu SIMPLU, unde făcea poante, imita voci, râdea mult și se distra amuzându-și colegii, i s-a spus Smiley. Acum nu-și imaginează că ar fi putut avea vreun alt nume de scenă, i se pare că i se potrivește de minune.

E singurul cântăreț din lume care a obținut de la compania care deține marca Smiley dreptul de a purta numele ăsta. Iar dacă nu l-ar fi obținut, singura soluție era să și-l treacă în buletin: Andrei Tiberiu Smiley Maria. De altfel, când l-a oprit un polițist ca să-i ia carnetul (pe care i l-a luat până la urmă), superiorul polițistului a venit la mașină și i-a spus „Băi, Smiley, dacă știam că ești tu, te lăsam în pace, dar trebuie să scrii în buletin, altfel n-am cum să-mi dau seama.” Nici Erroll Bennett, aka General Smiley, un *raggae* mandestul de popular în Jamaica anilor '70, nu cred că și-a trecut în buletin numele de scenă. (Eu dacă m-a apuca de cântat, mi-aș spune Luiziana și aș cânta blues-uri vechi din delta Mississippi-ului.)

Și așa, încet-încet, în loc să facă economie, așa cum ar fi vrut el, sau să fie medic sau inginer, cum și-ar fi dorit părinții, Smiley a ajuns să facă muzică. Imediat după ce-a intrat în SIMPLU, a fost băgat într-un *training camp* intensiv de stat în cap, stat în mâini, răsuciri, salturi, pentru că și vocea din trupă trebuia să știe să danseze.

Acest lucru care i-a prins bine, după cum aveam să constat la un concert la care-am mers într-o vineri noapte, în „documentare”, chiar dacă documentarea însemna, în cazul meu, Clubul Princess din Regie, niște pantofibaby doll cu tocuri de 9 cm, o fustă scurtă *marinière* și bretonul care-mi stătea, în sfârșit, cum trebuie și cerceii cu pană de păun a unei prietene („ca să-i placă lui Smiley”). Eram, în sfârșit, și eu o prințesă, deși probabil era prima și ultima oară când mergeam într-un club din Regie.

După niște suc de mere puternic alcoolizat, la ora 2 noaptea intram în clubul plin ochi de rochii scurte și de indivizi cu sticle de Jack pe masă. Programul lui Smiley din ultimele zile fusese următorul: marți filmări la *Vocea*, miercuri filmări la clip, joi Gala Media Awards de la Sibiu,

vineri concert în Princess. În acea vineri, am văzut prima oară un pitic dansând pe-un podium alături de niște fete extrem de pricepute și de dezbrăcate care-au întreținut atmosfera înainte și după concertul lui. Pe la 3, dansatorii s-au restras, și pe scenă au urcat Smiley și trupa – clape, tobe, chitară, formația completă. Antren, bună dispoziție, hit-urile pe care le știe toată lumea, fetele filmând totul cu sfințenie și murmurând versurile din vârful buzelor, niște Prince, niște Black Eyed Peas. Când l-am întrebat mai târziu pe Smiley de ce n-a cântat *Plouă*, mi-a spus: „Mi-am construit show-ul de club foarte compact, nu te plictisești, nu stai jos. Nu vreau să fac experimente în locuri în care nu e cazul. Acolo unde oamenii vin pentru mine, cânt piesele de pe album, dar în club știu exact de ce am fost chemat, știu pentru ce cânt, nu ca să mă dau în stambă, ca să fiu ovaționat, ci ca să distrez lumea. Dacă oamenii nu se distrează, înseamnă că nu mi-am făcut treaba.”

Mi-a plăcut luciditatea lui, siguranța cu care punea lucrurile la punct. După concert, fanele s-au îngrămădit să facă poze cu el, dansatoarele au revenit pe podium, iar eu am plecat, pentru că îmi țiuiau urechile îngrozitor. Mi-au țiuit tot weekend-ul, nici nu mă mai auzeam vorbind, ceea ce nu m-a împiedicat să cânt prin casă *Dream A Little Dream Of Me*.

Câteva zile mai târziu, pe drumul spre Buftea, unde se filmează *Vocea*, am numărat cel puțin 10 panouri cu Smiley, câinele-bondar și sloganul „Pe net nu trebuie să fii Smiley ca să fii popular”. Știu bine cât de popular e Smiley – cel mai mare fan al lui pe care-l cunosc e Cezar, fratele meu, un puști blond de 13 ani. Pentru el și colegii lui din clasa a șasea de la Colegiul Național din Iași, Smiley e un model. Îl văd peste tot, pe panouri publicitare, la televizor, pe YouTube, știu că are succes, îi știu piesele pe de rost și vor să ajungă ca el: celebri, cool, cu bani și-o prietenă frumoasă.

„Nu mi-am dorit niciodată să fiu un model”, mi-a spus Smiley la un moment dat. „E foarte important ca generația nouă să-și aleagă bine modelele, care pot fi oricine, tata, mama, vărul, dar nu de la televizor. Eu nu vreau să fim model, am și eu defectele mele. În povestea mea, șansa, Dumnezeu, joacă un rol foarte important. Eu sunt doar un om care a știut să profite de fiecare șansă, muncesc extrem de mult, extrem de mult, în toate părțile.” Tot atunci mi-a povestit despre Robin Sharma, un coach pe care l-a văzut la o conferință și mi-a explicat teoria genilor care nu se nasc, se fabrică. „Dacă munceam mai mult, probabil ajungeam chitarist, dar n-am făcut alea cinci ore de lucru pe zi. Am ajuns cantautor...”

Când l-am întrebat cum se simte când se vede multiplicat de-atâtea ori pe stradă, la televizor, în presă, mi-a spus că pur și simplu nu-și mai observă propria imagine. „Nu mai sunt atent deloc, prima oară m-am uitat, am zis *oooo!* și atât.” Pentru el, supraexpunerea e efectul secundar al unei munci susținute. „Citeam într-o zi despre Stones (bine, nu ne comparăm) că ei n-au

infirmat niciodată nimic din tot ce s-a scris despre ei. Până la urmă, muzica contează cel mai mult.”

La filmări la *Vocea* m-am dus pentru că eram curioasă: cum se face un show bun, cum e publicul, cum e Smiley. Taxiul m-a lăsat la poartă, aleile de la Buftea erau pustii, toată lumea era probabil pe platou. Terry Gilliam și Christoph Waltz erau prin zonă, asta dacă nu cumva filmau prin oraș. Am stat la vreo șase ore, până seara târziu. Filmările începuseră deja, publicul aplauda stârnit de cineva din echipă sau luat pe sus de entuziasmul propriu, Monica Anghel îl mângâia ușor pe Brenciu pe spate, concurenții veneau unul după altul, era etapa duelurilor și unul din doi părăsea competiția. Pavel Bartoș spunea poante (a fost și ceva cu ICR-ul și călușarii), se făceau pauze puține și se filma „pe bune”, fără retușuri semnificative sau repetiții.

Smiley era tot cu geacă neagră de piele și converși. N-am vrut să-l deranjez și i-am trimis un SMS: „am ajuns și eu la filmări. să alegi bine. luiza”, la care mi-a răspuns „:)))))) aleg bine.” Cât am stat pe scaun, în spatele sălii, și-am privit toată desfășurarea de forțe, mi-a trecut prin minte că Smiley e de partea bună a pop-ului și că trebuie neapărat să scriu asta.

La finalul uneia dintre pauze de filmare, Smiley s-a uitat în sală, m-a văzut, mi-a zâmbit și mi-a făcut din mână, și atunci, fix ca-n filme, toți spectatorii s-au întors ca să vadă cui îi face din mână Smiley. Titlu: ȘOCANT! În timpul emisiunii *Vocea României*, Smiley i-a făcut din mână unei jurnaliste de la *Dilema veche*!

M-am întors acasă pe la 10 seara, într-un autocar pentru spectatorii veniți la filmări. Șoferul pusese un CD cu „Gașca mea nu poate să stea liniștită”, fetele cântau și-și verificau Facebook-ul, și eu eram pop-euforică. Până la urmă, nu poți să pricepi un John Cage dacă nu mai bagi și-un Prince din când în când, și nici n-are rost să trăiești toată viața închis între patru pereți cu Arvo Pärt, când poți să ieși seara-n oraș cu Beyoncé. Nu cred în povestea cultură înaltă vs. cultură pop, cred doar că există mai multe feluri de muzici și că ești liber să le potrivești cum îți place.

„Cea mai mare bucurie e când văd că oamenii se distrează, zâmbesc, râd.”, mi-a zis și Smiley. Iar asta, uneori, e tot ce contează.

La Ha Ha Ha Production, studioul lui Smiley, am mers tot cu taxiul. Urma să ne vedem, să pornesc reportofonul și să-l întreb tot felul de lucruri. Taximetristul, după ce mi-a spus „baftă la interviul de angajare”, m-a lăsat la altă poartă decât aia la care trebuia să ajung, așa că am luat-o frumușel pe jos, repetând în minte „dacă Starlee Kine, realizatoare la *This American Life*, a putut să-l sune pe Phil Collins și să-l roage să asculte o piesă pe care-o compusese ea, atunci și eu pot să-i cânt lui Smiley”.

La fel ca Phil Collins, nici Smiley nu știa ce-l așteaptă.

Am ajuns înaintea lui; încă era în pauza de masă. Scările spre studio erau colorate cu tot felul de mesaje în engleză despre muzică și cum te face ea să te simți mai bine. Înăuntru, spații aerisite, mult verde și mov, culorile Ha Ha Ha Production, un loc unde mi-ar fi plăcut să stau de dimineața până seara dacă aș fi lucrat într-un studio de producție. La cât de mult râd de obicei, Ha Ha Ha era făcut pentru mine.

Cât l-am așteptat pe Smiley m-a tot îngrijorat șiretul de la botina stângă, pe care mi-l rosese Matilda înainte să plec de-acasă și care arăta ca un foc de artificii textile. În mijlocul operațiunilor de salvare, a apărut Smiley. Câteva amabilități, câteva zâmbete, am intrat în studioul de înregistrări, ne-am așezat pe câte-o canapea, față în față, cu reportofonul între noi, și am început. A fost oră jumătate de discuții extrem de agreabile despre industria muzicală din România, parcursul lui Smiley, imaginea lui publică, relația cu presa. Mă temeam că o să-mi răspundă în două cuvinte, dar a fost exact invers. Mi-a spus că se bucură de interviul ăsta, pentru că în general oamenii nu fac efortul de-a veni și de-a sta de vorbă față în față, trimit trei întrebări pe mail și cu asta și-au făcut treaba. Dintre toate subiectele despre care am vorbit, cel mai mult i-a plăcut să povestească despre propria casă de producție.

După ce a înregistrat 5 albume cu SIMPLU, a debutat solo în 2008 cu *În lipsa mea* (un disc de aur și Best Album la Romanian Music Awards), a creat în 2009 Ha Ha Ha Production, iar în 2010 și-a lansat al doilea album, *Plec pe Marte* (după care a început să plouă cu Best Male, Best Producer, Best Website, Best Pop artist etc.).

„Eu mi-am dorit dintotdeauna să fac muzică, nu să cânt”, mi-a spus. „Cântatul a fost un mijloc de a face lucrurile să se miște mai repede. Am vrut mereu să am un studio al meu, să creez artiști, să adun în jurul meu oameni talentați. Eu îmi doresc să fac numai asta pe viitor, la un moment dat. Sigur, nu acum.”

Ha Ha Ha e o poveste cu prieteni. Cu Baxter, Alex și CRBL, cu Ali, tour managerul, „prietenul meu de 22 de ani și umbra mea”, cu DJ Cellblock, cu Serban Cazan (care-a stat o vreme în celălalt colț al canapelei și a ascultat, intervenind din când în când cu câte o poantă bine plasată), Radio Killer, toți artiștii care au avut încredere în *skills*-urile de producător ale lui Smiley. Nu știau prea multe când s-au apucat de treabă, n-aveau nici bani, totul a venit treptat, și încrederea și succesul s-au câștigat cu fiecare proiect nou. Se muncește mult la Ha Ha Ha, dar atmosfera e mai degrabă una de gașcă de prieteni care se simt bine împreună și cărora le place ce fac. Cam ca-n clipul de la *Cai verzi pe pereți*.

Apropo de clipuri, Smiley e primul artist din lume care a folosit elemente de realitate augmentată într-un clip. „Ai văzut?”, m-a întrebat, și am zis „Nu, am un Nokia mai vechi care nu citește markere”. „Pff, n-ai cum să scrii despre mine dacă nu știi ce-am făcut, hai să-ți arăt, e ceva ce n-ai văzut în viața ta, nicăieri în lume nu s-a mai făcut, e o chestie super-șmecheră, de interactivitate uluitoare.”

Ne ridicăm și ne ducem la calculator, caută *Dead Man Walking* pe YouTube, dă play, scanează markerul și-mi arată pe ecranul iPhone-ului cum dansatorii din clip se suprapun peste imaginea camerei în care ne aflăm.

„Smiley la tine în sufragerie. Cool, nu?”, și dau din cap, pentru că e într-adevăr cool. „Vreau s-o dezvolt mai mult, să mut petrecerea la tine în casă. Oamenii au fost receptivi, dar prea puțini, iar asta te descurajează. Trebuie răbdare.”

Spune mereu „oameni”, nu „fani”. Și are un fel foarte special de-a pronunța frazele, lăsându-le suspendate ca un înotător care se-aruncă de pe trambulină și rămâne o vreme în aer, plutind deasupra piscinei. Îmi place să stau de vorbă cu el, am ajuns la o familiaritate confortabilă, făcută din curiozitățile mele chicotite și entuziasmul lui în a-mi vorbi despre ce face. Îl întreb dacă versurile „I miss my father/Ridin’ in a helicopter” sunt pe bune sau nu.

„Da, normal, totul e cât se poate de adevărat. Tata era pilot militar, a ieșit la pensie acum. Eu am mers prima dată cu avionul când aveam 3 ani”.

Producătorul lui preferat e Quincy Jones (aș fi băgat mâna-n foc că e Mark Ronson), piesa pe care și-ar fi dorit să o fi compus el e *Imagine* a lui Lennon (*Imagine* e încă o dovadă că muzica nu vine de la oameni, ci din altă parte. De aia a murit Lennon, pentru că devenise periculos, mișca suflete...”), programul unei zile arată cam așa: „păi mă trezesc pe la 9-10, depinde de zile, beau un ceai, îmi fac micul dejun, fac niște exerciții ca să mă dezmoțesc, pun muzică de binedispunere, acum m-am blocat pe Compay Segundo, vă recomand, luați și puneți dimineața, parcă te trezești pe plajă și dansezi un pic așa, dușul, pac, și am plecat. Fiecare zi are alt program, acum avem multă muncă la studio, emisiunile, și la *Voce*, și studio, și concerte, întâlniri, filmăm clipuri pt alți artiști, lansăm *Cai verzi...*”

Din când în când, mai băga cineva capul pe ușă și întreba dacă mai avem mult. Eu mă simțeam prost, Smiley zicea „stai liniștită, despre ce vrei să-ți mai povestesc?”.

Al treilea album e gata de mult și mai are piese pentru încă unul, dar nu vrea să le lanseze prea curând, pentru că până și cei 700.000 de fani de pe Facebook nu-i știu bine cântecele de până acum și cred că piese de acum 4 ani sunt proaspăt lansate. „Te cam descurajează, iar mie tocmai asta îmi place, să fac albume, pentru că nu toate piesele se pretează pentru radio sau sunt pentru toată lumea. Nouă ne-a lipsit multă muzică, am pierdut, din cauza comunismului, câteva zeci de ani de cultură muzicală. Și s-a instalat un fel de lăutărie, de bișnițăreală, ai uneori impresia că tot showbiz-ul de la noi e făcut la mica înțelegere. Iar oamenii percep greșit artiștii, nu au cultura concertului, de a plăti bilet. Ce-i drept, parcă se mai normalizează situația, dar nu oamenii sunt de vină, ci întreg sistemul pe care s-a creat showbiz-ul.”

Lumea pe-afară era din ce în ce mai neliniștită, era clar că-l ținusem prea mult și că era cazul să pun punct. Și atunci i-am spus ce vreau să fac. Că mie-mi place să cânt, că n-o să mă duc niciodată la *Vocea României* (deși ar fi amuzant să-mi văd colegii de la *Dilema* în galerie), că aș vrea să știu dacă am voce, doar atât, nu mă gândesc să mă apuc de cântat. Și dacă tot l-am prins, atunci să am audiția mea. L-am rugat să se așeze pe scaunul de la birou și să stea cu spatele la mine. M-a ascultat, perplex, dar a fost de acord:

- Bine. Ce vrei să cânti?

- O să vezi.

M-am ridicat și am început: „Stars shining bright above you/ Night breezes seem to whisper I love you”, și aproape șopteam în loc să cânt, îmi pierise tot curajul, mi se tăiaseră picioarele, mă uitam pe geam și mă gândeam „ce naiba fac, sunt la Smiley în studio și l-am pus să stea cu spatele ca să-i pot cânta?”.

„Birds singing in the sycamore tree/ Dream a little dream of me”. Oare cum o fi arătând un sicomor înflorit, oare ce crede Smiley acum despre jurnalista asta care s-a apucat să-i cânte, așa, dintr-o dată, fără să-l fi prevenit dinainte.

„Say nighty-night and kiss me/ Just hold me tight and tell me you'll miss me”, cum ar fi fost să între cineva acum în studio și să mă vadă pe mine stând în picioare și cântând, și pe Smiley la birou, cu spatele? Cred c-aș fi înghețat.

Dar nu-nghețam deloc, dimpotrivă, eram numai miere și sfială, „While I'm alone and blue as can be/ Dream a little dream of me.” Am ajuns la refren, care de obicei îmi iese limpede, puternic și cald, și care acum era o mățâială fricoasă. Încercam să-mi aduc aminte cum i-am cântat Elenei, coristă la Opera din Cluj, care mi-a zis că sună minunat, sau cum am cântat la admitere la actorie *La chanson des vieux amants* a lui Brel și asistenta lui Pinteș a ieșit după mine pe hol ca să-mi spună că-s ca și intrată (n-a fost cazul).

„Stars fading, but I linger on, dear/ Still craving your kiss/ I'm longing to linger till dawn, dear/ Just saying this”. Aici era mai degrabă „thi-iiiiiiiis”, lungeam nota și zâmbeam, când zâmbești se-aude muzica mai bine. La strofa a treia, îmi treceau prin minte toate „dream of dream”-urile mele, ba actriță, ba scriitoare, ba cântăreață,

„Sweet dreams till sunbeams find you/ Sweet dreams that leave all worries behind you”. M-am înregistrat o dată cu mp3 player-ul cântând piesa asta, într-o cameră de cămin din Cluj, i-am trimis-o iubitului meu de-atunci și a fost bine. *Dream A Little Dream* eram eu, cu toate aiurelile, stângăciile și înduioșările mele.

„But in your dreams, whatever they be/ Dream a little dream of me.”, și gata, am terminat, de-abia mai puteam respira.

Smiley s-a întors, m-a aplaudat zâmbind și mi-a spus: „Ai cântat fără curaj, dar ai o voce sexoasă, serios”.

Eu mă prăbușisem la loc pe canapea, parc-aș fi urcat până sus pe Bucegi, și înapoi, „Ei, a fost greu, nu?”, m-a întrebat. Noroc că lăsasem reportofonul deschis și înregistrasem tot, altfel nu m-ar fi crezut nimeni niciodată. „Pe bune, ai o voce sexy”, a repetat, văzând că mă fâstăcesc și-aproape-mi cer scuze că l-am făcut să treacă prin așa ceva. Verdictul era neașteptat de OK, o „voce sexy” e mult mai bine decât o „voce bună”, de-acum pot să le cânt liniștită tuturor iubiților mei, o să știu că merg drept-la-țintă.

Înainte să plec, i-am cerut un autograf pentru frate-miu și mi-a dat ditamai afișul, pe care Cezar l-a pozat și l-a pus apoi, mândru, pe Facebook. I-am mulțumit pentru tot și l-am lăsat cu lumea care-l așteptase atâta. Am ajuns acasă tot cu un taxi, zburând ușor pe deasupra panourilor Cosmote cu Smiley și câinele-bondar, cu fusta mea fluturând ca un steag peste București. „Wear your skirt like a flag”, cântă The National, dar nu mă mai gândeam de mult la Matt Berninger, ci la Smiley și cât de mult îmi plăcea că-i plăcuse vocea mea sexy, la Smiley chipeș și cool, la Smiley și geaca lui de piele neagră. Da, acum e clar, îmi place Smiley. Și vreau o geacă de piele neagră.